

Straf absorberer de mindre, saa at den Skyldige i Virkeligheden blot straffes for een af de begaaede Forbrydelser og de øvrige ikke engang komme i Betragtning som skærpende Omstændigheder. Men udenfor disse Tilfælde maa det, som sagt, fastholdes, at enhver af de begaaede Forbrydelser selvstændig medfører Straffskyld, og at forsaavidt alle de ved dem forskyldte Straffe bør forenes. Fra denne Regel findes der dog at være Føie til at gjøre en Undtagelse, hvor der ved Siden af en grov Forbrydelse tillige er begaaet en forholdsvis ubetydelig Forseelse, idet det, naar der iøvrigt efter Omstændighederne var god Grund til for hiin i og for sig kun at idømme Minimum af den lovbestedte Straf, deels vilde frembyde practisk Bænkelighed, deels vilde være unaturligt at give en Tillægsstraf eller Straffe-forhøielse for den ringe Forseelse, som f. Ex. naar der med en Brandstiftelse, hvis Minimumsstraf er 8 Aars Tugthunsarbejde, konkurrerer et ubetydeligt, til 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød sig kvalificerende Tyveri; det vil i et saadant Tilfælde formeentlig ikke være tilstrækkeligt at henvide til, at det tør forudsættes, at Domstolene i Fremtiden ville være mindre utilbuelige end hidtil til at dele Straf-arbejde i mindre Tidsperioder, og at den nye Straffelov vil fastsætte Straffebestemmelserne saaledes, at det ikke som nu just skal blive det aldeles Sædvænlig, at kun Minimum formenes at burde idømmes. Det maa fremdeles overhovedet erindres, at den rette Forening af Straffene for alle de begaaede Forbrydelser ingenlunde fremkommer ved en ligefrem Sammenlægning af dem, og man maa derhos gjøre sig det klart, hvad Meningen er med Lovens enkelte Straffebestemmelser, nemlig om disse kun fastsætte Straffen for een enkelt Forbrydelse eller om de tillige omfatte flere til samme Tid til Paakjendelse foreliggende Overtrædelser af det samme Lovbud. I første Henseende bemærkes, at da det maa erkjendes, at Straffens Intensitet ved Sammenlægning stiger i et større Forhold end det blot arithmetiske — en toaarig Frihedsberøvelse er uden Tvivl en mere end dobbelt saa streng Straf som en cetaarig Frihedsberøvelse — vilde man ved ligeoverfor den Forbryder, som paa eengang findes skyldig i

flere Lovbrud, at sammenlægge de forffjellige for disse forestkrevne Straffe, i Virkeligheden tilføie ham et uforholdsmæssigt stort Onde. Det er derfor nødvendigt, at lade en Moderation indtræde i ethvert Tilfælde, hvor flere Straffe paa eengang ere forskyldte, og da det er det umuligt i Tal at udtrykke det Forhold, i hvilket Straffens Intensitet vojer ved sammes længere Udstrækning i Tid eller Forøgelse paa anden Maade, turde det være rettest i det Væsentlige at overlade Moderationen til Domstolenes Skøn, uden dog derfor at lade dette være aldeles ubegrændset; navnlig vilde det ingenlunde kunne ansees rigtigt at begrændse Moderationen paa den Maade, som den norske Straffelov har gjort det i Kap. 6, fornemmelig i § 14, hvorefter den samlede Straf for flere Forbrydelser, der hver for sig medføre tidsbestemt Strafarbejde, kun ikke maa overstige Maximum af den Grad af Strafarbejde, som i Strænghed staaer nærmest over den, der er anvendelig for den største Forbrydelse (Strafarbejde indeles nemlig efter den norske Straffelov i 5 Grader efter Straffetidens Længde). Hvad dernæst Betydningen af de enkelte Straffebestemmelser angaaer, da maa det erindres, at det formeentlig er en Grundsætning i den nugældende danske Strafferet, som navnlig har fundet sit Udtryk i Fd. 11te April 1840, at, naar der for Overtrædelser af et vist Lovbud foreskrives en ved et Minimum og et Maximum begrændset Straf, er netop Antallet af de Gange, den Skyldige under samme Sag findes at have overtraadt Lovbudet, et af de væsentligste Momenter, hvorefter Straffegraden bliver at bestemme i det enkelte Tilfælde, idet der ved Fastsættelsen af Straffens Maximum er taget Hensyn til, at Straffebestemmelsen ikke blot gjælder en enkelt Lovovertrædelse, men omfatter den Straf, der overhovedet kan idømmes for nok saa mange, til Paakjendelse under Et i samme Sag foreliggende Overtrædelser af det samme Lovbud. Denne Grundsætning anbefales ogsaa ved den Betragtning, at ihvorvel det ganske vist viser et større Hang til en vis Forbrydelse og en mere rodfæstet ond Villie hos den Paagjældende, at han oftere gjør sig skyldig i den samme Lovovertrædelse, kan det dog, under Forudsætning af, at denne fortsatte